

## OPERACIÓ “AMISTAT”

Aquell dia se'ns va presentar una missió. Després que l'Ariadna em digués que... espera, espera. Rebobinem fins al matí del dilluns passat. Dilluns dia 9 de maig.

No vaig tenir un bon despertar. La llum del sol entrava a la meva habitació travessant les cortines gairebé transparents. Vaig treure'm els llençols de sobre i vaig mirar el rellotge que hi havia sobre la meva tauleta de nit. Les 7.45 AM. Vaig obrir els ulls com a plats i vaig baixar del llit. Només faltaven deu minuts perquè sonés el timbre de l'escola! Després de rentar-me la cara i vestir-me amb uns texans, una samarreta blanca de màniga curta i unes vambes del mateix color, vaig baixar a la cuina.

-Per què no m'has despertat?- li vaig cridar a la meva mare, que estava esmorzant.

-Però si t'he despertat!- va respondre ella amb el mateix to de veu- Una altra cosa és que tu t'hagis tornat a adormir.

-Bé, d'acord, ara no tinc temps -vaig dir encara mig adormida. I, agafant un “croissant”, vaig sortir de casa cridant un <<Adéu!>> que no sé si la mare va sentir.

Vaig córrer tot el que les meves cames em van permetre, tot menjant-me el “croissant”, i no sé com, vaig arribar a temps a l'escola. En passar la porta, vaig veure el professor de primera hora sortir del seu despatx. No em va veure però, com si es tractés d'un reflex, vaig accelerar per entrar al passadís que portava a classe. Tot just, encaminant-me cap a la meva taula, arribava el professor i sonava el timbre.

Vaig seure a la cadira amb la llengua fora, esgotada per la carrera d'aquell matí, per després treure el llibre de la matèria que tocava: socials. El professor de socials és un senyor d'edat avançada, de fet, tenia prou anys com per poder jubilar-se. Encara que cada dia explica coses diferents, sembla tot el mateix: utilitza el mateix to de veu tant si diu que Espanya fa frontera amb França com per dir que ahir no va poder venir perquè se li havia mort la mare.

Per cert, encara no m'he presentat. Em dic Jenara, però em coneixen per Jen, tinc 13 anys, d'ulls verds, cabell pèl-roig, arrissat i llarg fins la cintura, de cara allargada, tot i que, per sort, no tinc molt de front, puntejada amb petites pigues a les galtes, molt cuques, de cames primes i de braços encara més. D'estatura? Doncs... ni gaire alta ni gaire baixa, el meu metge li diu “estatura estàndard”, però jo li dic “estatura ideal”. Sóc divertida, m'agrada molt riure, un pèl orgullosa, sensible -millor dit, MOLT sensible-, no em preocupa el que els altres puguin dir de mi, tinc clar qui es mereix les meves llàgrimes i a

qui li puc dedicar un somriure. M'encanta llegir i escriure –ho faig força bé, oi?-, dibuixar, nedar, menjar, adoro provar plats nous i cuinar-los, però el millor de tot... és que no m'engreixo. En fi, si hagués de fer una llista del tot el que m'agrada fer, no acabaria mai.

-Oi que sí Jenara? Em podries explicar de què estem parlant?-

Em vaig espantar en sentir el meu nom. Vaig mirar de reüll a la meva millor amiga amb cara de súplica i em va assenyalar la pàgina a la que estàvem. Ràpidament vaig buscar-la i vaig contestar al professor:

-Sí, el Sistema Solar està format per 7 planetes.

-Bé, són 8, però d'acord -va dir- estigues més atenta al que dic.

Sospirant, alleujada, vaig tornar a mirar-la i em va somriure.

Ella es diu Ariadna, té 13 anys, com jo, però és més baixeta, té els ulls blaus i el cabell ros. També té les cames i els braços prims, com els meus, però a causa de ser una mica més baixa, no els té tan prims com jo. És molt bonica. És una mica tímida amb les persones amb qui no té confiança, però amb qui sí, és molt extrovertida, sobretot amb mi. Ens podem passar tot un dia parlant i rient i mai no ens avorriríem, som com germanes. Ella és de les persones que sé que es mereixen les meves llàgrimes i a qui puc dedicar molts somriures. Sona el timbre per canviar de classe, miro l'Ariadna i li dedico un de molt gran, però ella no me'l torna. Conec aquesta cara i sé que no porta bones notícies.

-Que et passa? Fas mala cara- vaig preguntar tot donant-li un copet amb el dit al nas.

-Res, res... -respongué abaixant el cap. Li vaig posar el dit al mentó per aixecar-li el cap i mirar-la als ulls.

-No m'ho crec -vaig contestar després d'uns instants -He vist abans aquesta cara-. Li va rrelliscar una llàgrima per la galta. No suporto veure-la així. Desgraciadament sonà el timbre.

-T'ho explico després.

Vaig observar-la durant la classe de català: no vaig prestar atenció durant tota l'hora. És la meva millor amiga i no podia deixar que estigués així. Finalment, quan faltaven escassos minuts per canviar de classe, va esclatar en llàgrimes.

-Perdoni Claudi, podem sortir uns minuts a fora si us plau?- vaig interrompre l'explicació del mestre.

-Està bé- contestà amb compassió, mirant l'Ariadna- Espero que no sigui res.

-Gràcies.

Vaig dirigir-me a l'Ariadna i gairebé arrossegant-la, vam sortir de classe. De veritat, quan em digui qui l'ha fet plorar, me'l carrego.

-Explica -li vaig ordenar.

-Els... els pares... -tractava d'explicar-m'ho però no li sortien les paraules.

-Continua -tornà a manar l' amiga que porto a dins- els teus pares què?

-Què s'han barallat Jen! Què el pare se n'ha anat! -em va sorprendre molt la seva resposta. No em podia imaginar en aquell matrimoni que es veia tan feliç, que sempre parlava amb un somriure a la cara, que era tan perfecte... No em podia imaginar el matrimoni del senyor i la senyora Martínez separat. -S'estaven cridant al menjador quan... -el timbre la va interrompre: hora d' esbarjo. La vaig abraçar.

Els companys sortien de l'aula mirant l'Ariadna amb cara curiosa, però no s'atrevien a preguntar-li res. Alguna noia es va apropar per donar ànims, però ara només necessitava plorar.

-Ariadna... -vaig dir mentre l'allunyava del meu cos- un dia et vaig prometre que passés el que passés buscaríem una solució juntes, te'n recordes?

Va balbucejar algunes paraules que em van semblar que deien "Me'n recordo".

-Que et sembla si anem al pati i enparlem? -ella només va assentir amb el cap.- Anem-hi.

Mica en mica es va tranquil·litzar. La vaig fer beure aigua, i recollir-se el cabell que li eixugava les llàgrimes de les galtes. Es va netejar els ulls amb les nines i va esbufegar fort.

-Aquest matí el despertador no ha estat el del mòbil, sinó els crits dels pares al fons del menjador. He baixat les primeres escales que porten a la planta baixa mica en mica per a que no em sentissin i llavors he escoltat les últimes paraules de la discussió: "N'estic farta!", la veu de la mare. De seguida el pare li ha contestat: "Molt bé doncs, me'n vaig", amb una veu serena i seria. I llavors ho he entès... es volen separar... Just quan he baixat a esmorzar el pare ha tancat la porta d'un cop ben fort i m'he adonat que la mare s'eixugava les llàgrimes ràpidament perquè no la veiés. El pare mai se'n va de casa sense acomiadar-se de mi.

-Ho sento molt... però de totes maneres no t'has de precipitar ni treure conclusions abans de temps. Els meus pares també es barallen i no s'han separat, veritat?

-Ja, però aquesta vegada és diferent, ho sé.

-Bé, te n'hauràs d'assegurar. Et proposo una cosa... La teva mare marxa a treballar a la tarda, oi? I el teu pare no torna fins a la nit, correcte?

-Sí...

-Els hi podries preparar un sopar aquesta nit per tots tres a casa teva i parlar amb ells, explicar el que penses i les pors que tens. Així veuràs si les teves suposicions -vaig fer cometes amb els dits- són certes.

-Bé... podria ser bona idea... Però, m'ajudaràs? –va respondre sense gaire entusiasme.

-Doncs és clar! Però, si us plau, anima't una mica, si?

-Ho intentaré.

Va sonar el timbre que anunciava el final de l'esbarjo.

-Quedem aquesta tarda de seguida que marxi la teva mare –li vaig dir.

Les següents hores van passar molt, molt lentes. Semblava que les agulles del rellotge no es moguessin ni un segon. Per fi, va sonar l'últim timbre.

Eren les 5.00 PM i ja estàvem a casa seva.

-Hem de fer el sopar- va dir ella bufant.

-Fàcil –vaig respondre somrient- només hem de fer un pica-pica de primer, i una sopa de segon.

-Fàcil, fàcil- contestà intentar imitar la meua veu en to burlesc.

-Jo no tinc aquesta veu!- li vaig donar un cop sense força al braç.

-Va, posem-nos, que se'ns farà tard.

En un tres i no res, vam tenir fet un petit pica-pica i la sopa de galets a dins de la cassola. Vam parar la taula amb els plats, els gots, els coberts... Ja només faltava esperar que arribessin els seus pares per poder anar-me'n cap a casa. Vaig consultar el mòbil, les 7:55 PM. Ja devia faltar poc perquè arribessin.

Tot just després de pensar allò van obrir la porta i jo, en acabat saludar-los i acomiadar-me de l'Ariadna i desitjar-li sort, vaig marxar cap a casa meva.

Aquella nit em va costar adormir-me, estava preocupada perquè no funcionés i realment l'Ariadna tingués raó que s'anaven a separar.

El dia següent no va haver-hi complicacions, per sort, aquesta vegada no m'havia tornat a adormir. Estava ansiosa perquè m'expliqués el que havia passat la nit anterior. Vaig agafar la meva motxilla després de vestir-me amb uns texans, una samarreta grisa amb lletres blanques i unes vambes del mateix color. Vaig baixar a la cuina, i, després d'esmorzar, vaig acomiadar-me de la mare i vaig dirigir-me cap a l'escola.

En arribar, vaig veure a l'Ariadna Estava contenta, cosa que significava que el sopar havia anat bé, més que bé.

-Jen! Gràcies per tot el que vas fer ahir per mi i els meus pares, de veritat, t'ho agraeixo molt – va dir quan ja es trobava davant de mi.

-De res! Però, com va anar? Explica, explica! -vaig respondre.

-Quan van arribar, els vaig dir que havíem preparat tot allò perquè jo pogués parlar amb ells tranquil·lament, no? Bé, doncs havent sopat, els ho vaig explicar tot: el que havia passat al col·legi, les suposicions que havia fet, les meves pors... Al final em van dir que no m'espantés, perquè encara que es barallessin, ells es continuen estimant. Gràcies amiga, per tot.

-No hi ha perquè! No em podia quedar de braços creuats, t'havia d'ajudar sí o sí.

Ella em va abraçar molt fort. En aquell moment, vaig comprendre que la nostra amistat seria infinita. I, just pensant allò, sonà el timbre d'entrada.